

Kroniek van een ongeboeren renner – 2

“En... zit g' in 't nieuwe ?”

“Joa 'k , een gelzoade...”

“Moar neeje, 'k wille zeggen : waddesda' veur een zoade ?”

“Een gelzoade...”

“Wadde van Zelzoade ?”

“Neeje, van Baudonkskes...”

“Wadde van Baudonkskes... ? ! “

“M'n gelzoade...”

“Hoe, van Zelzoade, en ge zegt van Baudonkskes...”

“Ja, van Baudonkskes !”

“He'n Baudonkskes nui ne winkel in Zelzoade ?!”

“Ja, da' es wree' goe', zalle, zo'n gelzoade...”

“Zelzoade, bij God...”

Zo gezellig keuvelend, fietsten wij door het Oosten van het Zuiden van het Westen van Vlaanderen. Maar niet nadat we door een Vagevuurtje waren gegaan. De Hel, dat was vorige week, ja, maar de eerste 10 kilometer was er geeneen die kop wilde doen. Precies alsof de “PVP Classic” van daags voordien voor dikke benen had gezorgd bij onze “kanonnen”... (seffens noemen ze dat de PVC Classic).

Wat *hen* betreft : eigen schuld dikke bult, zou ik zeggen, ware het niet dat wij, mindere goden en dus genetische wielteszuigers, er direkt slachtoffer van werden. Met die wind op kop naar Tielt terten zonder de “Magnificent Seven” om ons uit de wind te zetten, dat is als een penitentie voor begane of geveinsde pekelzonden. Alsof wij moesten boeten om niet mee te doen aan de klassieker van de Zwarte van Brakel...

Komt na het Vagevuur dan niet de Hemel ? Jawel ! Alras bleek dat onze twijfels ongegrond waren, en dat we toch konden rekenen op onze trouwe kopmannen, Flandriens in liefhebbersformaat, om ons - tegen de wind in beukend - aan een respectabel gemiddelde naar de Vierschaar te loodsen.

A : “Zeg, 't zal allichte ne keer gaan veranderen zeker, zodat we tegen wind gaan moeten... ?” – (kijkend op zijn kilometriek die 33 aangaf).

B : “Wadde ?! We rijden al heel den tijd tegen wind !”

A : “????” (denkend : “Den dienen meent da'nie...”)

B : “ G'hebt ook nog nie'vele van voren gereden zekers ?!”

A (met licht schaamrood op de wangen) : “Niet voortvertellen, hé...”

---oooOOOooo---